

[Henning Rasmussen]

forståeligt er størst. Det er jo ikke alene dem, der sidder med de mange pladser, der skal afleveres af, men det er også venstreministre, der udfører det grove arbejde over for kommunerne.

Det er indenrigsministeren, der fører knivene – både den, der skærer pengene væk, den, der øger ulighederne imellem økonomisk stærke og økonomisk svage kommuner, og den, der skærer løs i det kommunale selvstyre, stik imod hvad venstre selv siger de står for. Det er indenrigsministeren, der på regeringens vegne er i krig med de kommunale organisationer og med en lang, lang række fremtrædende kommunalfolk fra både venstre og de konservative. Jeg ved da godt, at der er våbenstilstand i de konservatives og i venstres lejr i øjeblikket på dette område – sådan da – men jeg ved også, at den våbenhvile hører op dagen efter kommunevalget, for den er rent politisk bestemt. For tilfredsheden med regeringen er ikke blevet en tøddele større, men man tier af hensyn til regeringen, af hensyn til kommunevalget, af hensyn til sig selv og sine egne chancer. Uenigheden er den samme, utilfredsheden er den samme.

Det er også med rette, at hr. Svend Auken i dag har spurgt regeringen, om man vil gribe ind over for de kommunale budgetter, som nu er lagt. Vil man acceptere, at mange, mange kommuner og amtskommuner for at få det til at nå sammen, for at bevare en nogenlunde betjening af borgerne, har været nødt til at bruge af opsparede penge dér, hvor man stadig har sparepenge tilbage – det er der jo mange der ikke har? Truslerne mod de kommunale råd har jo været mange, især fra indenrigsministeren og finansministeren, hvis ikke de lystrer regeringen.

Derfor vil jeg gerne gentage spørgsmålet: vil regeringen lade kommunernes budgetter i fred, ikke bare nu, men også efter kommunevalget?

Dernæst vil jeg gerne nævne en helt anden ting. Det fremgår af lovoversigten, at indenrigsministeren vil fremsætte et forslag om en gennemgribende ændring af sundhedsstyrelsens og dermed medicinaldirektørens placering og ansvar i forhold til indenrigsministeren. Det vil vi advare regeringen imod af to grunde. Den ene er, at det uundgåeligt og med fuld ret i langt den største del af befolkningen vil blive set som en hævnaktion mod

den medicinaldirektør, der vovede at fortælle sandheden om AIDS-sygdommen, om, hvad det koster at gøre en effektiv indsats, og fortalte om, hvordan ministeren lagde et voldsomt politisk pres på ham.

Det startede med, at medicinaldirektøren stillede en række gennemarbejdede forslag til, hvad der skulle gøres, og fortalte, hvad det måtte koste, hvis det blev besluttet at gennemføre det, nemlig 120 mill. kr. Det fortsatte med, at ministeren blev voldsomt vred og bebrejdede medicinaldirektøren, at han vovede at nævne de tal. Hun havde jo sagt, at der end ikke kunne blive tale om 10 mill. kr. i forøgede bevillinger. Ministeren besluttede sig til at gennemføre en meget begrænset indsats, og uroen voksede i de næste måneder. Bløderne fortalte, at 45–50 pct. af dem havde AIDS-symptomer på grund af ubehandlede blodprodukter. Lægerne fortalte, at der helt givet ville komme tilfælde af smitte ved blodtransfusioner, oplysningsvirksomheden blev kritiseret, og de første panikreaktioner i befolkningen begyndte at vise sig.

Ministeren var i en voldsom klemme først og fremmest på grund af de utilstrækkelige bevillinger og de alt for svage beslutninger. Det var heller ikke muligt længere at undgå, at kyndige læger og andre forskere begyndte offentligt at kritisere den mangelfulde indsats. Ministeren var i klemme. Så kom der et pludseligt omslag begrundet med, at det nu blev dokumenteret, at sundhedsstyrelsens oplysninger om risikoen for smitte ved blodtransfusioner ikke var teoretiske beregninger, men en alvorlig realistisk advarsel, og så skulle medicinaldirektøren have skylden. Den ville han ikke have. Han ville heller ikke redde ministeren ved at søge sin afsked, og han ville ikke acceptere en afskedigelse. Det behøvede han heller ikke. Hans styrke lå i, at han havde sandheden på sin side, og i, at han har en klart uafhængig stilling i sådanne for hele befolkningen vigtige sundhedsspørgsmål.

Den anden årsag til vort nej til forslaget er derfor den helt indlysende, at vi ikke ønsker sundhedsstyrelsens uafhængighed fjernet. Vi ønsker, at befolkningen får den uafhængige og frie rådgivning, som sundhedsstyrelsen i dag giver. Vi er overbevist om, at tilliden til råd og udtalelser vil blive svækket, hvis de skal gå igennem en minister.